

De Koffer

Tijdens de zomer van 1942 ging mijn vader op bezoek bij familie in het noorden. Het was dus een tijdje lekker rustig thuis maar opeens ging de telefoon:

“Ik neem vanmiddag in Groningen de trein van twee uur en ben dan om zes uur op Maastricht-Centraal!”, riep mijn vader door de telefoon.

“Kom met de fiets Joop want ik heb een zware koffer bij me”, voegde hij eraan toe voordat de hoorn op de haak werd gegooid. Ik was wel een beetje verbaasd want dat vroeg hij nooit.

Precies om zes uur stond ik in de lange stationshal van Maastricht. Achter het controlehokje zagen we de eerste mensen uit de trein komen. Naast het hokje stonden een paar crisis controle-ambtenaren, die op zwarte handel controleerden. Als je gesnapt werd met contrabande dan kon je dat je leven kosten of anders een enkele reis naar een kamp. In de verte zag ik een Duitse soldaat aankomen, die gebukt ging onder een zware last. Op zijn brede schouders droeg hij een enorme koffer. De koffer was beige en er zaten twee grote bruine riemen op bevestigd. Ik herkende 'm meteen; het was de koffer van mijn vader.

“Wat heeft 'ie nou weer geflikt”, dacht ik terwijl ik de mensenmassa afspeurde naar z'n gezicht.

De koffer torende overal boven uit. Zo'n twintig meter daarachter zag ik ineens pa. Doodgemoedereerd met zijn regenjas nonchalant over zijn ene arm geslagen en zijn aktetas in zijn andere hand kwam hij naar het controlehokje gelopen. Tot mijn verbazing liep hij een beetje mank. De Duitse soldaat was inmiddels al door de controle. Duitsers hoefden immers hun tassen nooit open te maken. Mijn vader liet zijn kaartje aan de ambtenaar zien. Uit zijn gezichtsuitdrukking kon ik niets afleiden. Bijna begon ik te twijfelen of het wel de koffer van mijn vader was die door die Duitser naar buiten was gedragen. De soldaat stopte vlak naast mij bij de uitgang en zette de koffer op de grond. “Vielen dank”, hoorde ik pa even later tegen hem zeggen. “Darf ich Ihnen etwas geben?”, vroeg hij. Maar de soldaat schudde krachtig zijn hoofd en zei dat hij het graag had gedaan. Om dat laatste kracht bij te zetten klikte hij hard met zijn laarzen en salueerde. Toen de soldaat uit het zicht verdween draaide pa zich om en siste: “Pak je fiets, we moeten maken dat we weg komen”. De Crisis Controle Dienst stond meestal op de treinstations, maar af en toe kwam je de verrekkelingen ook op straat tegen.

Op weg naar huis brandde er maar één vraag op mijn lippen: “Wat deed die Duitser met jouw koffer?”

Het viel me op dat mijn vader ineens weer normaal liep.

Mocht u het hele manuscript willen lezen [e-mail](#) ons.